

Z OBSAHU:

LUCIE BÍLÁ • HANA & PETR ULRYCHOVI • KAREL KRYL
RADŮZA • VLADIMÍR MIŠÍK • ABRAXAS • JOHANNES BENZ
ZDENĚK SVĚRÁK • SMETANOVO TRIO

LUCIE BÍLÁ EMOCEMI NABITÝ RECITÁL

Lucie Bílá během jednoho dne a bez jediného
stříhu natočila celé album!

Studiové album LUCIE BÍLÁ – RECITÁL, přináší kolekci
šestnácti emotivních písní, kde se její jedinečný hlas
snoubí s virtuozitou klavíristy Petra Malásk...

„Není nikdo, s kým se cítím na jevišti tak opravdově jako s klavíristou Petrem Maláskem... Od prvního do posledního tónu jsme jedna bytost, jedna umělecká duše a jen s ním můžu lidem říci, co cítím, co mě trápí, co mě dělá šťastnou. Už proto naše společné koncerty zbožňuji. Dlouho jsem hledala vhodný čas pro naše společné CD RECITÁL a ten právě nastal... Nejen, že dozrál výběr repertoáru, který je léty ověřený u našich diváků, ale navíc Pěta letos slaví krásné kulaté narozeniny. A jako správní muzikanti chceme slavit hudbou... A já ještě dodám, že naše společné dítě jménem RECITÁL je pro mne jeden z nejemotivnějších, nejpříjemnějších a nejkrásnějších projektů, jaké jsem kdy lidem připravila...“
dodává ke své novince Lucie Bílá.

České, zámořské, anglické i francouzské melodie dostaly jednotící formu. Písně zpěvaččinu srdci velmi blízké získaly až šansonově důvěrnou interpretaci. Nadčasové songy jako například: *Jsi můj pán, Lásko hory přenáší, Most přes minulost, On byl tak nádherný, Boubel, Most přes rozbouřené vody, Summertime,*

Dobrodružství s bohem Panem či Vzpomínky nebo Lásko, máš modrý stín, tvoří v komorním podání vyvážený celek. Jako speciální bonus k hodinovému základnímu obsahu byla přidána podobně intenzivní baladická píseň Petra Malásk s textem Pavla Vrby Modí, doprovázená zajímavým animovaným klipem.

Křehkou krásu zvolených písniček podtrhují i nevšední černobílé fotografie Anny Kovačič, která Lucii Bílou nafotila právě s myšlenkou na toto CD, jež v její diskografii zaujme speciální místo v kategorii nadčasových nahrávek.

Skvělá kvalita záznamu a jasný pocit koncertního souznění hlasu, slov a nástroje, takové je vyznění nového alba Lucie Bílé.



SU 6247-2



Supraphonline

HANA & PETR ULRYCHOVI

PŮLSTOLETÍ



VIDEO

Supraphonline

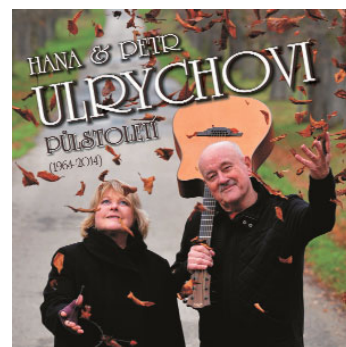
Hana a Petr Ulrichovi společně už hrají a zpívají neuvěřitelných padesát let. Připočteme-li k tomu ještě čtyřicet let od narození jejich skupiny Javory a pětileté výročí mladšího bratříčka Javory Beatu, máme tady důvod k oslavám několika významných výročí jedinečné hudební legendy!

Brněnští, či spíše moravští představitelé big beatu, chytrého popu, tematických albových projektů, nenásilného kontaktu s folklorem i návratu k elektrickým kořenům nabídnou na novém trojalbu více než tříhodinový pohled na skvělou hudební kariéru. 3CD pod názvem **Hana & Petr Ulrychovi – Půlstoletí** vyšlo u Supraphonu 7. března 2014.

Petr Ulrych a hudební publicista Pavel Víšek vybrali ze supraphonských, pantonských či rozhlasových archivů a katalogů dalších firem téměř šedesátku nahrávek. Až na drobné výjimky poskytuje chronologické seřazení velmi dobrý přehled

vývoje muziky, hlasů, aranží i textů. Kompilace začíná v roce 1964 s „Big beatem divadelní skupiny Dibetra“, v následující sestavě nechybí nic z podstatných zastávek na hudební cestě Ulrychovců, vydáním dotčených až do roku 2012. Šedesátky s Vulkánem, Atlantisem i srpnovým Zachovejte klid. Sedmdesátky a dál s Bromem, BROLNem a Javory, i poslední roky s Javory Beatem, to všechno tvoří na třech discích unikátní celek. A k tomu výpravný booklet s dokumentací, historickým shrnutím, komentáři kritiků i přátel a zajímavými fotografiemi z rodinného a kapelového archivu.

Letošní rok bude plný mimořádných aktivit Hany & Petra Ulrychových, od speciálních koncertů (brněnský start již 16. března v Mahe nově divadle zaznamenaná a odvysílá Česká televize), přes rozhlasový dokument či TV portrét až po zpěvník a knihu. 3CD **Hana & Petr Ulrychovi – Půlstoletí** je k tomu vítaným zvukovým doplňkem, skvělou hudební historií s přesahem do zajímavé současnosti, dokladem úspěšně nekončícího hledání těch nejpěknějších melodií k potěše posluchačů už několika generací.



SU 6244-2

KAREL KRYL NA NIKDY NEVYDANÉ A OBSAHEM ZÁSADNÍ NAHRÁVCE!

Supraphon koncem března vydá 2CD s nikdy nezveřejněnou nahrávkou koncertu z Mnichova roku 1982, kterým Kryl podpořil polské hnutí Solidarita. Pod prostým názvem Solidarita tento nový archivní objev nabídne celkem 22 písní s vůbec poprvé vydanými Krylovými českými, polskými i německými verzemi jeho songů.



SU 6253-2

ROK KARLA KRYLA

(*12. dubna 1944, Kroměříž /
† 3. března 1994, Mnichov)

Letošní kulatá jubilea, 70 nedožitých let a 20 od předčasné smrti, jsou příležitostí k připomínce naší písničkářské legendy! Zdánlivě vše již bylo vydáno a slyšeno, a přece je stále šance na objevy. Archiv Karla Kryla poskytl Supraphonu dosud nikdy nevydané nahrávky, vedle česky zpívaných písniček nabízející i ty v polštině a němčině.

KAREL KRYL A SOLIDARITA

Solidaritě věnovaný mnichovský koncert z roku 1982 je průřezem Krylova repertoáru ze šedesátých a sedmdesátých let, doplněným o novinky z počátku osmdesátých let. Nenajdete tu notoricky známé hity typu *Bratříčka* či *Anděla*, ale více než dvacet pro tu příležitost vybraných songů s mimořádnou posluchačskou intenzitou: slyšet *Jeřabiny*, *Varhany v Olivě* nebo *Dědicům Palachovým* v česko-polské verzi je zážitek. Převážná většina z těch 22 písní je v češtině, některé napůl a jiné zcela polsky, čtyřikrát se ozve němčina, třikrát bez české předlohy. Kryl se tu představuje v mnoha písničkářských podobách. Je politický, sentimentální, zadumaný, žertovný a ironický. Jeho spojovací kome-

táže jsou zacílené a vtipné, blok „federalizační poezie“ i po těch letech neodolatelný. Je to Kryl na pomezí jazyků i občanství, vždy připravený písničkami a povídkami povzbuzovat lidi vyhnané bolševikem mimo vlast. Zvukově velmi kvalitní záznam je v bookletu 2CD doprovázen koncertními fotografiemi a jinými dokumenty i fundovanou poznámkou Krylova knižního editora Jana Šulce.



Supraphonline

DVOJALBUM BUDE PŘEDSTAVENO NA KONCERTĚ V LUCERNĚ



Český rozhlas Radiožurnál pořádá 8. dubna od 20.00 hodin ve Velkém sále pražské Lucerny speciální koncert k nedožitým 70. narozeninám Karla Kryla. Jeho legendární písničky zazní v podání Tomáše Kluse, Anety Langerové, Markéty Irglové, Michala Hruzy, Xindla X, skupiny Divokej Bill nebo Projektu Salome ve spolupráci s Epoque Quartetem a Petrem Maláskem. V rámci tohoto koncertu pokřtí 2CD *Solidarita* legendární hlasatel a kolega Karla Kryla ze Svobodné Evropy Pavel Pecháček.

Supraphon 2CD **KAREL KRYL – SOLIDARITA** (Mnichov 1982) vydá v pátek 21. 3. a nahrávka bude také k dispozici v digitálních servisech, jako jsou například Supraphonline či iTunes.



Supraphononline

RADŮZA KAŽDÝ JEDNOU ZESLÁBNE

Radůza si po léta drží zásadní postavení na české písničkářské scéně. Je to i proto, že nikdy nenudí. Její nové album Gaia je (jak jsme u Radůzy zvyklí) hudebně i textově barevné, přitom hluboké, nutící k zamyšlení. A zase hodně osobní. Písničkářka netají, že vychází z jejího momentálního duševního rozpoložení. Ostatně – jako všechny její písničky.

Vaše nová deska mi připadá poněkud potměšilá; je to tím, že máte potměšilejší náhled na život, že ztrácíte optimismus?

Optimismus neztrácím, jenom se zabývám jinými tématy, než dříve. Jak člověk stárne a ubývá mu síly, začíná se zabírat myšlenkami na to, jaké to bude, až mu ubudou ještě víc.

Jedna z písniček vašeho nového CD se jmenuje Tenhle svět není jen pro silný. Je to vaše současné motto?

Určitě. Je to jedno ze zásadních témat, která si sama pro sebe řeším. Náš svět obývá spousta bytostí a svět sám je založen na síle. Prim udává ten silnější. Nikdo ale nebude silný navěky, role se mohou velice snadno otočit. A nemusí to nutně být otázka

let – může to být třeba i otázka okamžiku.

I ti méně silní mají tedy, podle vás, šanci?

Silní všechno ovládnou, to je pravda, ale nikdy ne navždy. Vždycky přijde někdo silnější. Každý jednou zeslábne, to je jasné. A nikde není řečeno, že z původně slabých se nemohou stát silní. Přitom nemusí získat vliv jenom fyzickou silou. Ty cesty jsou různé.

V titulní písni CD zpíváte mimo jiné o tom, jak se měníte v nic. Měla jste někdy pocit, že se vám to děje? A pokud ano, jak to u vás vypadá?

Naše hmotná schránka se jednou určitě změní v nic, myslím tím, že se

opět staneme zemí. Kam přijde to nehmotné, duše či jak to kdo nazývá, to nevíme. Pro mě osobně obrat měním se v nic neznamená, že se měním v prázdnotu. Chci tím říct: uvědomuji si, že jsem součástí celé planety, že se z ní nemůžu vydělit a spíš než v nic se měním v její součást. Moje jedinečnost se rozplývá v celku...

... a po čase se zase můžete objevit jinde. Věříte v posmrtný život? Nebo v přetělování – třeba že po nějaké době budete kupříkladu kámen nebo vítr?

To by bylo krásné, kdybych mohla být v příštím životě větrem! V posmrtný život určitě věřím, jenom řeším jeho formu. Pořád si nejsem jistá, k čemu se přikloním.

V jednom z rozhovorů jste řekla, že jste začala zpívat z vnitřního puzení sdělit své moudro; pořád tohle puzení máte?

Slovo moudro jsem myslela ironicky – nemám patent na rozum, spíš vyjadřuji názor, který v daném okamžiku mám. Ten se samozřejmě může měnit. Člověk prochází různými životními obdobími, stárne a vyvíjí se. To je přirozená věc. Ale ano, to puzení mám pořád. Neustále cítím potřebu vyjádřit se. A zpívání je můj nejpřirozenější vyjadřovací prostředek.

Mají i vaše děti vnitřní puzení sdělit své moudro?

Mají a neustále! Myslím si ale, že hudební formou je vyjadřovat nebudou.



RR 05

► **Moc se mi líbí vaše webové stránky, kde uveřejňujete něco jako obrázky ze svého života, příběhy s dětmi; podle mě to jsou regulérní povídky či román na pokračování...**

... spíš bych to nazvala deník. Nebo občasník; nepíšu úplně pravidelně. S dětmi je legrace. Teď se třeba učily lyžovat. A já, jelikož mám podvrknutý kotník, jsem je bezmocně sledovala zespodu. Tedy – zase tak bezmocné to nebylo. Stála jsem pod svahem a sledovala, jak se učí životu. Třeba tomu, že když spadnou, musí vstát a jet dál...

A baví vás psaní na vaše webové stránky?

Baví. Musím říct, že hodně.

Gaia je vaše první deska vzniklá přímo pro kapelu.

S klukama hrajeme něco málo přes dva roky. Za tu dobu jsme se dost sešli a stala se z nás dobrá partička. Stýkáme se také mimo práci, telefonujeme si i soukromě. Myslím, že vztahy mezi námi jsou hezké. Logické

proto bylo, že nové písničky už jsem psala rovnou pro kapelu.

Co vám dává hraní v kapele oproti sólovému vystupování?

Větší svobodu. Víc střídám nástroje a improvizuju, což jsem nikdy dřív nedělala. Druhá věc je, že po mnoha letech osamocené hraní mám pocit kolektivu, party, legrace. Hoši jsou živí a je s nimi opravdová sranda. Navíc jakoukoliv písničku zahrají pokaždé jinak, takže i každý koncert je jiný. Baví mě to s nimi.

Když mluvíte o nástrojích: na CD Gaia se možná nečekaně málo objevuje pro vás tak typický akordeon...

To je pravda, sólový zní jenom v jedné písničce, ve dvou dalších hraju takové, řekla bych, vyhrávky. Nevím, proč tomu tak je – prostě to tak vyplýnulo. Neumím si říct: lidi mě mají nejraději s harmonikou, tak teď zase napíšu něco s harmonikou. To mi nejde. Písničky píšu podle okamžité nálady, podle toho, jak se mi chce. Ne podle toho, jak se ta která věc bude prodávat.

Píšete členům kapely jejich party nebo je necháte vytvořit si vlastní nástrojovou aranž?

Osvědčilo se mi nechat jim volnou ruku, vždyť jsou to skutečně skvělí muzikanti. Kromě toho náš kytarista Josef Štěpánek je i vynikající aranžér. Nápady, se kterými kluci přijdou, jsou dobré. A v tom spatřuji kouzlo té naší spolupráce: každý přispěje k výsledku něčím svým, něčím osobním. Kdybych klukům jejich party přesně rozepsala, ochudila bych se o ten proces tvorby. A taky bych se miň naučila, protože právě při tom procesu se od nich hodně učím.

Na desce je i duet s Anetou Langeovou; tahle spolupráce byla asi příjemná...

Byla, a hodně. S Anetou se známe delší dobu a dlouho si říkáme, že bychom spolu mohly něco udělat. Nakonec to vyšlo právě v písničce Babylonská věž. Anetin projev, který považuji za krásný, té písni moc prospěl.

Prý jste si vyhrála i s bookletem CD!

Postprodukovala jsem fotky – jejich barevnost, rozostření a nakonec i jejich výběr. Na bookletu mi samozřejmě záleží, i když už teď vím o nějakých těch drobných chybkách.

Nové cédéčko budete křtít, jak říkáte, průběžně celý rok; nicméně asi zásadní budou dva březnové koncerty v pražské Malostranské besedě.

Proběhnou 27. a 28. března. Rádi bychom tam měli sbor, který s námi zpívá na desce, a taky Anetu Langeovou. Aneta je ale hodně vytížená, tak nevím, jestli se nám podaří sladit termíny. Každopádně se ale těšíme, že to bude hezký večírek.

V těchto dnech to je dvacet let, co zemřel a za pár dní sedmdesát let, co se narodil Karel Kryl. Jak vy osobně vnímáte jeho osobnost a tvorbu?

Karel Kryl pro mě byl vždycky zásadním písničkářem. Možná úplně prvním, kterého jsem slyšela. Velmi mě oslovil. Jako dítě jsem nemohla plně pojmout hloubku jeho textů, nejdřív mě zaujala jeho melodika. A postupně i ty texty. Co mě v současnosti oslovuje úplně nejvíc, je jeho pokora.

Jak daleko jste s prací na hudbě k dokumentu Petra Horkého o Miroslavu Zikmundovi?

Nikdy v životě mě nestihala taková smůla, jako při spolupráci na tomhle filmu! Nejdřív jsme se s panem režisérem střídali v nemocech, pak jsem si vyvrkla kotník. Termín začíná pořádně hořet a bylo by mi moc líto, kdybychom to nedotáhli do konce. Je potřeba doladit detaily, smíchat hudbu, zařadit ji přesně na určená místa. Snad to stihneme.

I na vašem novém CD jsou dvě filmové písně, byť z jiného snímku!

Ano, jsou z připravovaného filmu Tenkrát v ráji. Jde o příběh horolezce, kterého dva měsíce před koncem války zastřelili Němci v Terezíně. Scénář napsal Josef Urban, který je podepsán mimo jiné i pod scénáři filmů Habermannův mlýn a 7 dní hříchu. Na podzim by se mělo začít točit. Když všechno dobře dopadne, mohla bych psát hudbu k celému filmu. To bych byla moc ráda.

Závěrem zpátky k vaší nové desce. Na obalu jste s lukem, což není jen tak nějaká póza!

Není, systematicky se věnuju takzvané intuitivní lukostřelbě. Střílíme jak na terč, tak třeba i v noci, kdy se orientujeme podle zvuku. Jde o střelbu z takzvaného holého luku, vlastně to je skoro obyčejný klacek. Prodleva mezi zaměřením a vystřelením je tu velice krátká. Je to jiná technika, než sportovní lukostřelba, žádná měřidla a takové ty věci okolo. A protože máme dřevěné šípy, každý střílí úplně jinak, což je zábavné. Ale trefujeme se obvykle docela dobře!



KRÁLOVSKÝ VEČER VLADIMÍRA MIŠÍKA

Výběr těch nejkrásnějších balad od samotného interpreta v jedinečném vybavení – české a anglické texty, ilustrace Karla Halouna...

Vladimír Mišík je jednou z nejvýraznějších osobností české populární hudby již od 60. let 20. století. Svou tvorbou ovlivnil celou řadu umělců, ať už z hudebního, výtvarného či literárního prostředí.

21. března vydává Supraphon ojedinelou kompilaci **Vladimír Mišík Královský večer / Royal Evening** s podtitulem **Balady 1972–2010**, kterou sestavoval sám zpěvák. V rozhovoru s Ondřejem Bezrem se v obsáhlém bookletu o výběru svěřil, podle jakého systému se řídil: „*Princip je jednoduchý. Vyšlo několik kompilací, a aby tato měla smysl, uťmanul jsem si, že sestavu udělám sám. Moc rád si v poslední době pouštím muziku relaxačně. Skoro už neposlouchám ani svoje oblíbené Rolling Stones – maximálně tak někdy odpoledne. Ale mám rád večery, kdy si člověk třeba čte a k tomu si chce pustit něco, co by mu zapadalo do klidné atmosféry, takové ty věci na pomezí jazzu, folku a blues. A tak jsem si řekl, že i tenhle výběr by se mohl nést v duchu večerního zklidnění po vzrušeném a nadupaném dni...*“

A to bezesporu tato kompilace přináší. Ve 12 písních zazní básnický odkaz Františka Gellnera, Václava Hraběte, Josefa Kainara, Jiřího Suchého či Jiřího Dědečka. Písně velmi známé, ale i některé třeba lehce pozapomenuté...

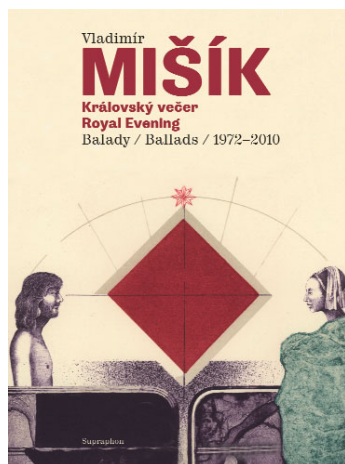
CD Výběr **KRÁLOVSKÝ VEČER / ROYAL EVENING** bude zabalen do DVD formátu s vnitřní úpravou v opravdovou knihu. Ta na 52 stranách obsahuje kompletní texty, včetně anglických překladů (spisovatele Jana Nováka), ale také atmosféru

souznící grafiky Karla Halouna (použité původně v diplomové práci Já a dým), který v rozhovoru s Ondřejem Bezrem své dílo komentuje: „*Původně jsem chtěl dělat Eliotovu Pustinu, což se ovšem v roce 1978 u vedení ateliéru nesetkalo s velkým nadše-*

ním. Ale měl jsem záložní plán, kaluloval jsem s tím, že Kainar by snad nemusel „vadit“. Navíc mi témata písniček připadala vhodná k tomu, co jsem chtěl sdělit. Základ byly texty z Kuřete v hodinkách, které nikdy nevyšly knižně, a k nim jsem dodal

několik dalších. Tři byly jasné a kolem nich jsem celou práci stavěl: Stříhali dohola malého chlapce, Chvilky chvil a Já a dým...“

Nejllepší balady Vladimíra Mišíka v jedinečném balení vychází 21. března.



SU 6248-2



Supraphonline

ABRAXAS

Vychází výjimečné TRIBUTE dvojalbum!
Podíleli se na něm Tata Bojs, Roman Holý, Boris Carloff, Bruno Ferrari, Sto zvířat, Atari Terror či Kamil Střihavka a další

Legenda české nové vlny **Abraxas** nikdy nebyla kapelou jednoho žánru. Už od svých počátků v roce 1976 se formace vedená Slávkem Jandou prezentovala jako nadžánrové uskupení, které během své více než třicetileté existence koketovalo s funky, hardrockem, discem, artrockem, punkem, latinou a spoustou dalších hudebních vlivů. To vše se promítá i na unikátním dvojalbu **Tribute Abraxas**, které vyjde 21. 3. u Supraphonu a přispěla na něj celá řada domácích muzikantů, jež se počítají mezi fanoušky Abraxas jako např. **Tata Bojs, Roman Holý, Kamil Střihavka, Boris Carloff, Plexis, Lou Fanánek Hagen, Sto zvířat** nebo **Midi Lidi**.

První myšlenka na Tribute Abraxas se zrodila v hlavě manažera skupiny Petra Soukupa v roce 2012, když se postupně začaly na různých albech objevovat covery Abraxas.

„Mezi první patřily *Kurtizány z 25. Avenue*, které předělaly skladbu *Každý den je to jinak* z albového debutu **BOX**. Následoval **Bruno Ferrari** se svou verzí písně *King-Kong*, k níž dokonce natočil i videoklip. Když se pak mezi hudebníky rozkřiklo, že chystáme Tribute album, vzniklo za necelý rok dalších 26 cover verzí. Tak velké množství je způsobené právě multižánrovostí Abraxas,“ přibližuje vznik dvojalba Soukup.

Mezi celkem 28 cover verzemi nechybí skladby jako *Obyčejnej svět* (Erika Fečová), *Honza rock'n'roll star* (Tata Bojs), *Země se točí dokola* (Midi Lidi), *Poprvé* (Plexis), *Karel drogy nebere* (Boris Carloff), *Praha-Bohumín* (Roman Holý), *Představa* (Kamil Střihavka) nebo *Maněž* (Viktor Dyk).

Některých předělávek se kromě studiových verzí dočkáme i naživo. Abraxas totiž chystají více než jeden oslavný koncert, kde většina inter-

pretů s kapelou zahraje. První je v plánu 21. 5. v klubu Hany Bany a společně s Abraxas na něm vystoupí **Sto zvířat** a **Laura** a její tygři, více info včetně termínu již brzy.

Kapela zároveň plánuje také sólové koncerty, které absolvuje v rámci celoročního tour po českých a moravských městech, ale vidět ji budete moci rovněž na letních festivalech, když letos vystoupí mj. v rámci desátého ročníku putovního festivalu České hrady.

Abecední seznam interpretů Tribute Abraxas:

Atari Terror, Vašek Bláha, Boris Carloff, Vilém Čok, Viktor Dyk, F4N4TIC, Erika Fečová, Bruno Ferrari, Frajeři z Galérky, The Háro, Lou Fanánek Hagen, Roman Holý, Matěj Homola, Keks, Olda Krejčoves a Okrej, Kurtizány z 25. Avenue,

Laura a její tygři, Midi Lidi, MILF, Plexis, Recode the Subliminal, Sto zvířat, STP, Kamil Střihavka, Suzaplay, Tata Bojs, TUZEX, UGC, Ondřej Žatkuliak



SU 6245-2



Supraphonline



JOHANNES BENZ

Filmový režisér
vydává soundtrack
autorských písní z cest
zbloudilých řidičů

Poetika nekonečných cest, osamělých odpočívadel a do tmy blikajících motorestů v jemném benzínovém oparu. Alegorie života se silnými melodiemi moderního písničkářství přitahuje posluchače podmanivou atmosférou. Johannes Benz vydává debutové album s názvem **One way road** na nové vydavatelské značce Tranzistor, která spolupracuje se Supraphonem.

Fiktivní postava nebo kapela?

Za projektem stojí Jan Foukal, absolvent dokumentární tvorby na pražské FAMU. V přípravě svého filmu se vypravil mezi truckery na hranice Kanady a USA. Zde vznikl základ audiovizuální roadmovie o ztraceném řidiči kamionu, inspirované básní *Song of the open road* ze slavné americké sbírky *Stěbla trávy* Walta Whitmana. Písňový soundtrack se postupně začal odpoutávat od stříbrného plátna a ve spolupráci s výraznými osobnostmi české hudební scény se písně vydaly na vlastní cestu po klubech a festivalech

Zcestovali hudebníci na nové cestě

Dvanáctipísňové album **One way road** z prostředí dálnic i alegorických cest nás uvádí do světa moderního písničkářství a netradiční country. Spolu s Foukalem se za hranice žánrů pouští bubeník David Landštof, kytarista Josef Štěpánek, baskytarista Jan Lstibůrek a a.m. Almela spolu s vokalistkami Harvey sisters a vzácným hostem, legendárním bubeníkem Ernem Šedivým. Na desce v mixu Petra Kalába, si projekt Johannes Benz pohrává s nadžánrovostí na pomezí folku a rocku, avšak s jasnou koncepcí poetiky dále a nekonečných highways zbloudilých řidičů.

www.johannesbenz.com

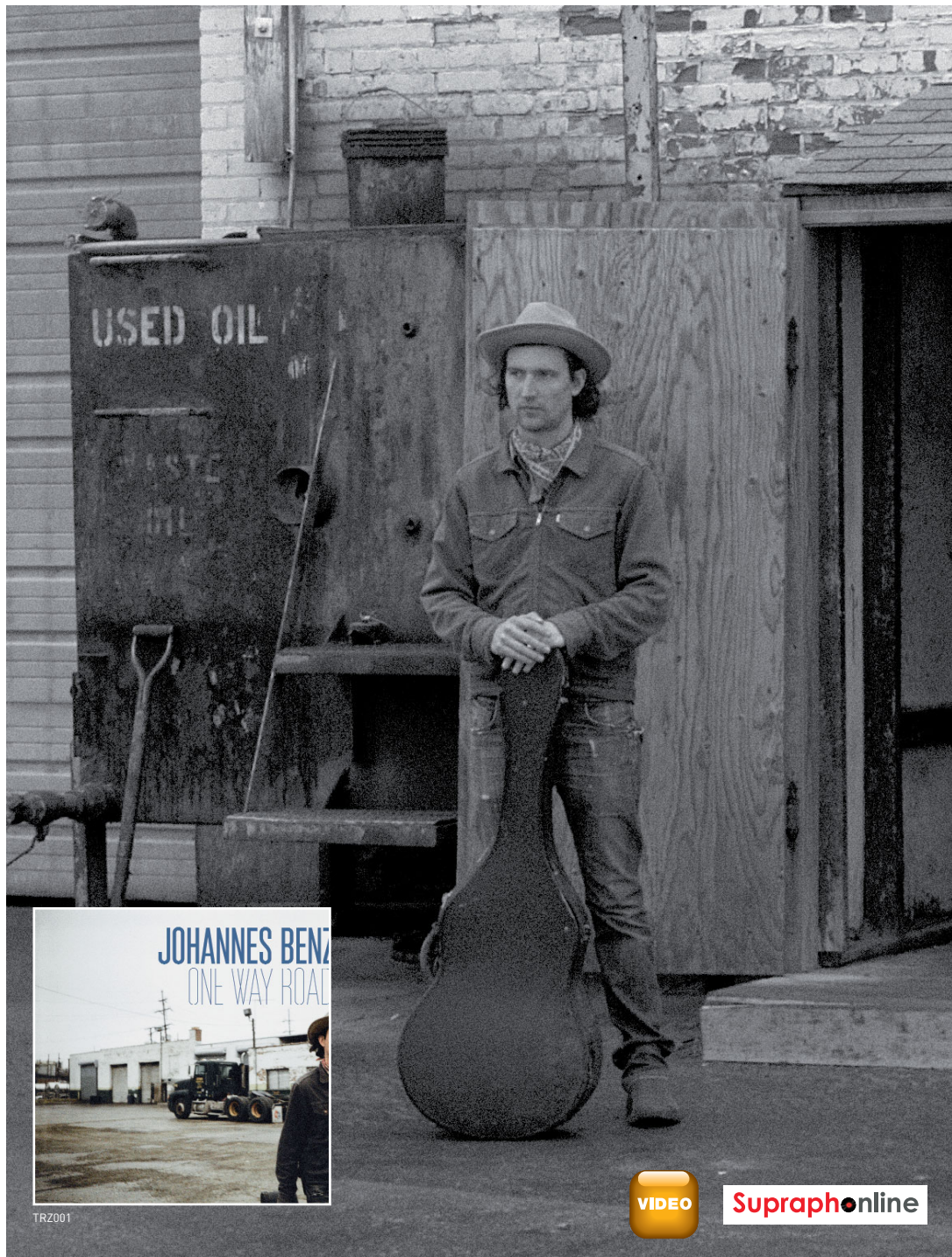


Foto © 2014 Lukáš Mlota

ZDENĚK SVĚRÁK V NAHRÁVACÍM STUDIU

V těchto dnech Zdeněk Svěrák dokončuje v nahrávacím studiu audioknihu podle svého románu *Po strništi bos*. Na 3CD se tento knižní bestseller objeví již na přelomu března a dubna.

Supraphonline



SU 4160-2

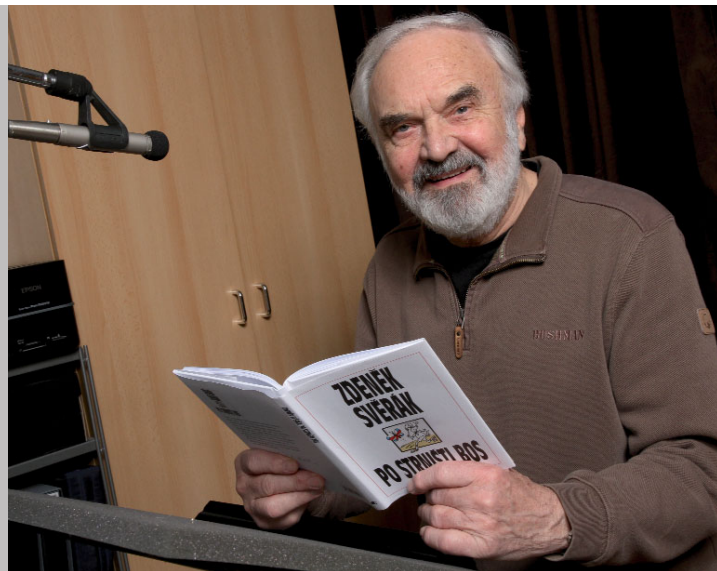


Foto © 2014 Martin Kubica



Foto © 2014 Lenka Halašová

ÚSPĚŠNÉ SMETANOVÉ TRIO PŘICHÁZÍ SE ŠOSTAKOVIČEM A RAVELEM

Smetanovo trio realizovalo celou řadu nahrávek u domácích a zahraničních společností, od roku 2000 pravidelně nahrává pro firmu Supraphon. Tato spolupráce přinesla již celou řadu prestižních ocenění u nás i v zahraničí – např. CD s díly Smetany, Suka a Nováka (Supraphon 2005) získala prestižní ocenění francouzských časopisů Diapason a Le Monde de la musique. Nahrávka byla rovněž vybrána britským BBC Music Magazine jako nahrávka měsíce srpna 2005 v oblasti komorní hudby. Další nahrávka Smetanova tria, tentokrát díla A. Dvořáka (Supraphon 2006), byla opět oceněna BBC Music Magazine tentokrát jako nejlepší nahrávka měsíce září 2006, posléze obdržela cenu roku 2007 v oblasti komorní hudby BBC Music Magazine Chamber Award a rovněž získala nejprestižnější francouzské ocenění CD nahrávek Diapason d'Or. Nahrávka Čajkovského a Dvořáka (Supraphon 2008) obdržela cenu měsíce BBC Chamber recording of the month za prosinec 2008. V roce 2010 Smetanovo trio zaujalo CD s díly Mendelssohna a Schuberta. Odborná

kritika oceňuje „výjimečné sólistické kvality a brilantní techniku, dynamičnost hry, perfektnost souhry... mluví dokonce o „krevní spřízněnosti tří umělců...“

21. března 2014 Smetanovo trio u Supraphonu vydává nové album, které obsahuje kompletní tria D. Šostakoviče a M. Ravela. Zeptali jsme se klavíristky Jitky Čechové:

Co vás ve Smetanově triu při realizaci nové nahrávky nejvíce zaujalo?

Velkým potěšením bylo přiřazení Šostakovičova Klavírního tria č. 1, které nebylo původně v nahrávacím plánu. Jde o dílo neprávem opomíjené a věříme, že naše nahrávka napomůže k jeho zaslouženému zviditelnění.

Co bylo nejobtížnější?

Samotné nahrávání nám činilo obrovskou radost. Nahrávky v rámci mnohaleté spolupráce se skvělým hudebním režisérem Milanem Puklickým, mistrem zvuku Janem Lžičařem a také mistrem ladění klavíru Ivanem Sokolem, vnímáme jako výsledek

báječného týmu, kdy každý plní svoji roli na 100%. Pevně věříme, že i tato nahrávka toho bude důkazem - stejně tak jako všechny předešlé.

Několik otázek jsme položili i houslistovi Jiřímu Vodičkovi, který je novým členem Smetanova tria a pro Supraphon tak v novém složení soubor nahrával poprvé.

Jiří, co vás při nahrávání nejvíce zaujalo?

Jsem rád, že jsme vybrali právě díla těchto autorů. Tento repertoár je nám opravdu velice blízký. Svým neodolatelným temperamentem.

Co bylo nejobtížnější?

K nastudování všech děl je vždy potřeba čas, který vzhledem k našim sólovým aktivitám musíme plánovat hodně dopředu. Samotné natáčení probíhalo s lehkostí a radostí.

Jaké je, být součástí Smetanova tria?

Být členem Smetanova tria je velmi prestižní záležitost, neboť je to soubor,

který sklízí úspěchy po celém světě a má svou dlouhou historii. Vždy mi byla komorní hudba velmi blízká a chtěl jsem se jí věnovat vedle sólových koncertů. Pozvání od Smetanova tria jsem dostal před dvěma lety a jsem za to rád. Velmi blízké je mi také toto komorní uskupení (tzn. housle, klavír a violoncello), protože v této sestavě je každý nástroj tím sólovým a přesto všichni musejí hrát jeden pro druhého.



SU 4145-2